

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ  
SIEGBERT ALBER

της 13ης Δεκεμβρίου 2001<sup>1</sup>

1. Η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά του Βασιλείου του Βελγίου εξαιτίας της εκπρόθεσμης και μη πλήρους μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας 98/18/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1998, για τους κανόνες και τα πρότυπα ασφαλείας για τα επιβατηγά πλοία (στο εξής: οδηγία 98/18)<sup>2</sup>. Το Βασίλειο του Βελγίου φέρεται ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή και από τη Συνθήκη ΕΚ.

θηνε στη Βελγική Κυβέρνηση αιτιολογημένη γνώμη, στην οποία η εν λόγω κυβέρνηση απάντησε στις 17 Οκτωβρίου 2000, αναγγέλλοντας την έκδοσή του διατάγματος για τον Δεκέμβριο 2000. Στις 27 Μαρτίου 2001, οπότε ασκήθηκε η υπό κρίση προσφυγή, που πρωτοκολλήθηκε στο Δικαστήριο στις 28 Μαρτίου 2001, η Επιτροπή δεν είχε ακόμα ενημερωθεί για ενδεχόμενη πλήρη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο.

3. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

2. Το άρθρο 14 της οδηγίας επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να θέσουν σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθούν με την οδηγία το αργότερο μέχρι την 1η Ιουλίου 1998. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν ενημερώθηκε για κανένα μέτρο μεταφοράς της εν λόγω οδηγίας στην προαναφερθείσα ημερομηνία ούτε και αργότερα, απηύθυνε στη Βελγική Κυβέρνηση προειδοποιητική επιστολή στις 11 Αυγούστου 1999. Με την απάντησή της, της 27ης Σεπτεμβρίου 1999, η Βελγική Κυβέρνηση κοινοποίησε το βασιλικό διάταγμα της 12ης Νοεμβρίου 1981, το οποίο καλύπτει τμήμα του τομέα που ρυθμίζει η οδηγία 98/18. Ανήγγελε εξάλλου την έκδοση νέου βασιλικού διατάγματος με σκοπό τη μεταφορά της οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο. Στις 7 Σεπτεμβρίου 2000, η Επιτροπή απηύ-

1) να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 98/18/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1998, για τους κανόνες και τα πρότυπα ασφαλείας για τα επιβατηγά πλοία, ή παραλείποντας να θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθεί προς την οδηγία αυτή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία και από τη Συνθήκη ΕΚ,

2) να καταδικάσει τη Βελγική Κυβέρνηση στα δικαστικά έξοδα.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — ΕΕ L 144, σ. 1

4. Τόσο κατά τη διοικητική διαδικασία όσο και ενώπιον του Δικαστηρίου, η Βελγική Κυβέρνηση επικαλέστηκε, αφενός, το βασιλικό διάταγμα της 12ης Νοεμβρίου 1981 και, αφετέρου, ένα βασιλικό διάταγμα της 9ης Δεκεμβρίου 1998, που μεταφέρουν, αμφότερα, εν μέρει την οδηγία στο εσωτερικό δίκαιο. Πάντως, η Βελγική Κυβέρνηση δέχθηκε και κατά τη διοικητική διαδικασία και ενώπιον του Δικαστηρίου ότι η οδηγία 98/18 έχει μεταφερθεί μόνον εν μέρει και ότι καταρτίζεται βασιλικό διάταγμα με σκοπό την πλήρη μεταφορά της οδηγίας.

κτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής τάξης ενός κράτους μέλους δεν δικαιολογούν τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και των προθεσμιών που απορρέουν από τις κοινοτικές οδηγίες άρα ούτε και την εκπρόθεσμη ή μη πλήρη μεταφορά μιας οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο. Δεδομένου ότι κατά την εκπνοή της προθεσμίας που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη, η οδηγία 98/18 δεν είχε ακόμα μεταφερθεί πλήρως στο εσωτερικό δίκαιο, το Βασίλειο του Βελγίου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο.

5. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου<sup>3</sup>, η καθοριστική ημερομηνία για να κριθεί αν συντρέχει παράβαση είναι η ημερομηνία παρελεύσεως της προθεσμίας που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη. Όταν παρήλθε η δίμηνη προθεσμία που τάχθηκε με την αιτιολογημένη γνώμη της 7ης Σεπτεμβρίου 2000, η οποία είχε ως αφετηρία την ημέρα κοινοποιήσεως της γνώμης αυτής, το αναγγελλθέν βασιλικό διάταγμα δεν είχε ακόμα εκδοθεί.

7. Η υποχρέωση του κράτους μέλους να μεταφέρει την οδηγία απορρέει αφενός από την οδηγία και αφετέρου από το άρθρο 249, παράγραφος 3, ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 10 ΕΚ. Αφού, επομένως, το Βασίλειο του Βελγίου δεν εξεπλήρωσε τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, προτείνω να καταδικαστεί σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

6. Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης<sup>4</sup> ότι ενδεχόμενες πρα-

8. Η κρίση σχετικά με τα δικαστικά έξοδα απορρέει από το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

3 – Βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Νοεμβρίου 2000, C-384/99, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 2000, σ. I-10633, σκέψη 16).

4 – Αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Αυγούστου 1993, C-303/92, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 1993, σ. I-4739, σκέψη I, και της 12ης Φεβρουαρίου 1998, C-139/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1998, σ. I-605, σκέψη 11).

## Πρόταση

9. Προτείνω συνεπώς το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Βασίλειο του Βελγίου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 98/18/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1998, για τους κανόνες και τα πρότυπα ασφαλείας για τα επιβατηγά πλοία, και από τη Συνθήκη ΕΚ, διότι δεν θέσπισε εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί πλήρως προς την οδηγία.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.